

El dia que l'Arnau li ha deixat anar que, si els seus pares tinguessin un nom tan ridícul com els d'ella, se n'inventaria de nous, perquè amb una mare que es diu Flora i un pare que es diu Anselm no es pot anar enlloc... La Paula ha obert el pot així que ha arribat a casa i s'ha esbravat:

—L'Arnau és un peus grossos i un cara de cul!!

Que la Xènia s'estima més passar el matí de dissabte a casa la Maria, que no pas anar amb ella a patinar, engega dins de la llauna:

—No penso dir-li mai més per anar enlloc!!

Quan en Ferran i en Pere se n'han ri-
gut davant de tota la colla perquè s'ha
fumut de lloros contra la cistella de bàs-
quet...

—Així els caiguessin quatre dents i
s'empassessin dos queixals perquè els
fessin un bon mal d'estómac!!

Si no pot domar amb el raspall els re-
molins dels seus cabells rojos heretats
del pare...

—Per què no puc tenir una cabellera
fina de color castany com la mare!?

El dia que li fan pagar amb els diners
de la guardiola el llum que ha trencat ju-
gant amb les sabates a l'habitació...

—Tant de bo es petessin tots els llums!

Que perden en el partit del dissabte...

—Les del Vila-de-rocs són unes mu-
les!!

Si s'aixeca amb el peu esquerre, o amb
el peu dret:

—Estic farta de... i de... i de...!!

I així, amb pocs dies, dins d'aquell pot
hi va guardant rondinades i més rondi-
nades.

